

«Poesia del segle XX»

Una cultura com ara la nostra no es pot permetre el luxe del triomfalisme, perquè, si cau en aquest parany, la seva extinció esdevindrà segura; si sobre-

Miquel de RENZI

talà, i diverses han estat les editorials que han dut a terme aquesta tasca. Tanmateix, hi mancava un sentit d'especialització, car tant s'havia traduït obres antigues com modernes. Doncs bé, a la nova

tes estrofes, un poema aïllat.

L'altre volum, el número 2, que ha aparegut simultàniament amb l'anterior, ens dona la primícia del premi Nobel de Literatura de l'any 1984, el poeta txec Jaroslav Seifert, de la generació literària que visqué, plena d'il·lusions i entusiasme, la formació de la

Saint John Perse, Ezra Pound i Fernando Pessoa, en la col·lecció del Mall

viu, serà a causa de la capacitat que tingui per obrir-se i assimilar —és a dir, convertir en llengua o forma de fer pròpies— el millor que ha bastit la cultura arreu del món. És conegut l'esforç català actual per oferir-nos —sobretot al camp de la narrativa— les traduccions d'obres capdavanteres de la literatura mundial. En aquest context és on s'ha de situar la nova col·lecció «Poesia del segle XX», que acaben de treure les conegudes Edicions del Mall de Barcelona.

A casa nostra hi ha hagut recentment un intent de posar a l'abast del públic en general versions dels grans textos de la poesia antiga i moderna de tots els països; així, hem tingut ocasió de conèixer Blake, Trakl, Rilke i d'altres noms gloriosos en acurades traduccions al ca-

col·lecció, Edicions del Mall ha optat per oferir un panorama especialitzat de la poesia no catalana: el de la poesia del nostre segle. Amb això queda superat l'esforç, lloable però dispers, que s'havia desenvolupat fins ara.

La nova sèrie, de bella presentació i amb textos bilingües, s'ha estrenat amb *Anàbasi* —número 1— d'un dels grans poetes del nostre segle: Saint-John Perse, amb una molt bona traducció d'Alfred Sargatal, que ha mantingut la bellesa dels ritmes del poeta francès al text català. De Saint-John Perse, Octavio Paz ha dit, tal com figura al pròleg que precedeix al llibre, que la seva poesia serà una de les referències per saber què va passar durant la primera meitat del segle XX, una obra en què cada llibre és una estrofa d'un poema únic, i cadascuna d'aques-

República Txecoslovaca. Es tracta d'un poeta vinculat al moviment «poetista», el qual era la manifestació, dins el context txec, de l'avantgardisme occidental, tal com ens diu al pròleg la traductora, Monika Zgustová.

La col·lecció ha previst ja tota una sèrie de poetes i de grans obres de la poesia contemporània, com ara els *Cants Pisans*, d'Ezra Pound o els avantguardistes *Cal·ligrames*, de Guillaume Apollinaire. No obstant això, la col·lecció inclou molts noms: Rilke, Pessoa, Ungaretti, Ginsberg, Passolini, Auden, Cummings i d'altres igualment importants. L'esforç, doncs, és bell i ambiciós, i no dubto que serà efectiu pel que fa a integrar en la nostra cultura les millors mostres de la poesia d'aquest segle, tan creador i destructor alhora, que ara arriba al crepuscle.

Tàrrega, versió Oldfield

V. P.

Sorpresos es deuen haver quedat a l'Ajuntament de Vila-real amb aquesta aportació inesperada a la commemoració —més que decent— que durant els darrers mesos han estat celebrant pel V aniversari de la mort, a Barcelona, del guitarrista Francesc Tàrrega, nascut a la Vila de la Plana l'any 1852.

Una versió heterodoxa però funcional d'un dels «Estudis» de Tàrrega («Etude», en francès, segons la carpeta del disc) tanca el darrer LP del músic anglès Mike Oldfield i, de retop, la pel·lícula (*The Killing Fields*) de la qual —seguint la tradició que encetà amb *Tubular Bells*— forma la part musical de la banda sonora.

L'afició d'Oldfield a les guitarres acústiques ja era ben coneguda. El seus primers temes acompanyant Sallye Oldfield, els *intermezzos* relaxants de les seues obres, omplerts a pèl amb una guitarra, o aquells racons de les seues actuacions que sempre troba per fer-la escoltar, en són prou testimoni. No sorprèn, doncs, excessivament que Oldfield conega Tàrrega i en faça una versió.

Ara bé l'«Etude» de Tàrrega, insinuat a base de sintetitzadors i amb una extraordinària percussió, a càrrec de Morris Pert, sorprendrà els acostumats al classicisme del músic de la Plana. A canvi, segur que el taral·leja mig Europa.